

forsamling udpege deres repræsentanter, hvorefter dokumentet skal gives samtidig til disse og til samtlige medlemslande. Udvalget skal tilstille medlemslandene dokumentet med sine kommentarer inden 31. marts 1966. I forbindelse med 2. fase af komiteens arbejde — gennemgang af budgetprocedurer m. v. med henblik på rationalisering — er den oven citerede passus om „en rimelig og velordnet udvikling“ i budgetterne erstattet med, at komiteen skal „... sikre, at enhver udvidelse i FN-kredsens aktiviteter sker under hensyn både til de behov, som de har til hensigt at imødekomme, og de omkostninger, som medlemslandene må bære som resultat deraf“.

I forbindelse med forelæggelsen understregede den franske ambassadør, at komiteen ikke skulle have til opgave at begrænse de økonomiske og sociale aktiviteter eller at anfægte organisationernes autonomi eller struktur. Frankrig ville i vedtagelsen af forslaget og i den måde, det iværksættes, finde et tegn på vilje til finansiell sundhed og vil da ikke nægte at medvirke til en sanering af finanserne.

En lang række delegationer gav udtryk for deres tilslutning til det reviderede udkast og takkede den franske delegation for dens initiativ og forhandlingsvilje. Blandt disse lande var USA, som under den tidligere debat havde givet udtryk for tvivl med hensyn til såvel nytten af forslaget som Frankrigs hensigter med dets fremsættelse. Den amerikanske ambassadør udtalte, at USA ville stemme for forslaget, idet man underforstår, at ad hoc komiteen skal beskæftige sig alene med finansielle og budgetmæssige problemer, at den skal respektere organisationernes tidligere beslutninger — den må således ikke fremsætte henstillinger, der kan rejse tvivl om tidligere indgåede forpligtelser (obligationslånet) —, at den så vidt muligt skal arbejde under medlemmernes enige tilslutning (consensus), og at dens rapport til 21. samling skal ledsages af det rådgivende udvalgs kommentarer.

Den 1. december vedtog 5. udvalg resolutionsforslaget med 92 stemmer imod 0, idet Kina afholdt sig fra at stemme. Den 13. december 1965 blev resolutionen (res. 2049) vedtaget af plenarforsamlingen med 104 stemmer imod 0, medens Kina og Guinea

undlod at stemme. Forinden havde forsamlingen vedtaget et fransk forslag om, at ad hoc komiteen skulle udvides fra 12 til 14 medlemmer.

På Generalforsamlingens afsluttende møde den 21. december kundgjorde præsidenten, at han efter forudgående konsultationer havde besluttet at udpege følgende 14 lande til medlemmer af komiteen: Argentina, Brasilien, Canada, Frankrig, Indien, Italien, Japan, Nigeria, Senegal, Sovjetunionen, Storbritannien, UAR, Ungarn og USA.

5. udvalgs beretning: A/6152.

Finansieringen af UNEF.

(Dagsordenens punkt 21 b).

5. udvalg behandlede fra 16.-21. december spørgsmålet om finansieringen af FNs beredskabsstyrke i Gaza (UNEF) i årene 1965 og 1966.

Nogle få dage tidligere cirkulerede *USAs delegation* underhånden et resolutionsudkast om spørgsmålet blandt en række vestlige samt Jugoslaviens og Brasiliens delegationer. Det blev under de uformelle drøftelser udtalt, at USA håbede, at så mange lande som muligt ville kunne stå som forslagsstillere, men samtidig betonet, at USA ikke var i stand hertil og ikke ville kunne stemme for resolutionsudkastet. Ifølge forslaget skulle 70 pct. af udgifterne til UNEF for 1965 og 1966 dækkes af de permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet, som i sin tid i Generalforsamlingen stemte for UNEFs oprettelse og/eller for retningslinierne for styrkens sammensætning og opgaver (USA, Storbritannien, Frankrig og Kina), medens henholdsvis 25 pct. og 5 pct. skulle betales af de resterende industrilandene og af udviklingslandene, idet dog \$ 3.911.000 af de forventede udgifter i 1965 på \$ 18.911.000 skulle dækkes ved frivillige bidrag. Beløbene skulle ligesom i tidligere år fordeles inden for de enkelte grupper i forhold til bidragsprocenterne for det normale budget. Kvoten for 1965 kunne reduceres med indbetalte, frivillige bidrag og forudbetalinger til UNEF.

Under de efterfølgende underhåndshandlinger viste det sig umuligt at opnå den forventede brede støtte til forslaget. Det var således en afgørende indvending,